Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 37

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

Ἀφοῦ περιέτρεξαν τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον καὶ ἔλαβον τὰς τελευταίας ὁδηγίας τοῦ Ἀρτανιάν, οἱ τρεῖς νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἐστιράκ ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς φιλικὰς τάξεις διὰ τοῦ χωρίου τῆς Χάσπρης, καὶ διαβάντες λοξὰ τὸ ὀροπέδιον, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν Σέλλαν ἀπὸ τὸ Ἐσκαλιόν, ἔφθασαν εἰς τὰ περίχωρα τῶν ἐχθρικῶν χαρακωμάτων.

Ἔχετε βεβαίως μαντεύσῃ ἤδη ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ δὲν διετήρησαν τὴν γραφικὴν μέν, ἀλλὰ παραπολὺ ἐλκύουσαν τὰ βλέμματα ἐξωτερικήν των ὄψιν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς εἴδαμεν εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν, ὅσον καὶ ἂν τὸ ἤθελαν, περιβληθῆ ἀκόμη τὸ ἐσωκάρδιον μὲ τὰ οἰκόσημα τοῦ στρατάρχου.

«Τὸ στρατόπεδον τῆς Δεναίν...» (Σελ. 290, στ. α'.)

Ἀπ' ἐναντίας εἶχαν προσπαθήσῃ πῶς νὰ γίνουν πλέον ἀγνώριστοι. Ἐσκέπασαν μὲ ξανθὰς περρούκας τὰ μαῦρά των μαλλιά· ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γάστων φοροῦσαν τὴν ρεδιγκόταν μὲ τὰ πλατέα πτερύγια καὶ τὸ στρογγυλὸν μαλακὸν καπέλλο, ποὺ ἐσυνήθιζαν νὰ φοροῦν οἱ πλούσιοι ἀγρόται τῶν τόπων ἐκείνων· τέλος ὁ Φραγκίσκος δὲν ἐχρειάσθη ἄλλο παρὰ νὰ σχίσῃ ὀλίγον περισσότερον τὸ ἀρκετὰ τριμμένον φόρεμά του, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε ταξειδεύσῃ, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν τακτικὸν σκοῦφόν του μ' ἕνα μανδύλι δεμένον εἰς τὰ μαλλιά του, διὰ νὰ λάβῃ ἐπαρκῶς τὴν ὄψιν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐκείνους χωρικούς, ποὺ ἔβλεπαν εἰς τοὺς δρόμους.

Τὸ ἰσχυρότερον σημεῖον τοῦ στρατοπέδου τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβερμάλης ἐξετείνετο τετραγωνικῶς γύρω εἰς τὴν κώμην τῆς Δεναίν· καὶ ἕνας προμαχὼν προεξέχων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἔσκω, ἐπροστάτευε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τούτου, εἰς τὴν συμβολήν του μὲ τὸν Σέλλαν, ὀλίγον πρὸ τῆς εἰσόδου τούτου ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀροπεδίου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ προμαχῶνος, οἱ τρεῖς φίλοι μας εἶχαν ἀνακαλύψῃ ἓν εἶδος χαμοκέλλας, τὴν ὁποίαν ἕνα πράσινο κλαδί, κρεμασμένον εἰς τὴν θύραν της ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο πανδοχεῖον.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο καταλληλότατον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς φίλους μας ὡς σκοπιά. Δι' αὐτὸ ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ ὁ Πέτρος τὸ ἀρχηγεῖόν του.

Ὁ Γάστων ὅμως ἐφαίνετο ἀπηλπισμένος ἐνώπιον τῆς ὀχυρότητος τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου

— Ποτέ, ἔλεγε, ποτὲ δὲν θά τα καταφέρωμεν νὰ περάσωμεν, χωρὶς νὰ μας ἰδοῦν, ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χαρακώματα.

Ὅταν ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ μικρὸς Φραγκίσκος — ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν τὴν διπλῆν διαυγῆ ταινίαν τοῦ Ἔσκω καὶ τοῦ Σέλλα, — ὕψωσε τὴν κεφαλήν.

— Λοιπόν! εἶπε, μὴ ζαλίζεσαι γι' αὐτό! περνοῦμε ἀπὸ κάτω!

— Ἀλήθεια;... καὶ ἀπὸ ποῦ;

— Νά, ἀπὸ ἐκεῖ!

Καί, μὲ τὸ χέρι του πεντωμένον ἔδειξε τὸν ποταμόν.

— Κολυμπῶντας, ἐννοεῖς;...

— Καὶ γιατὶ ὄχι, ἂν εἶνε ἀνάγκη;... Ἀλλά, ἂς πᾶμε πρῶτα κοντὰ στὸ νερό, καὶ κατόπιν βλέπομε.

Μὲ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν ὁ Γάστων καὶ ὁ Φραγκίσκος ἀπεχαιρέτισαν τὸν Πέτρον, τὸν ὁποῖον εἶδαν κ' ἔπαθαν νὰ πείσουν νὰ μὴ τους ἀκολουθήσῃ.

Καταλυπημένος διὰ τὴν καταδίκην του εἰς τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἀπραξίαν, ὁ δευτερότοκος τῶν Ἐστιράκ διηυθύνθη πρὸς τὸ πενιχρὸν ξενοδοχεῖον, ἐνῷ οἱ δύο ἀδελφοί του ἔφθαναν μὲ πολλὰς προφυλάξεις εἰς τὴν ἀκροποταμιάν.

Ὁ Πέτρος, προσποιούμενος τὴν ἀρ-

γὴν καὶ ἤρεμον προφορὰν τῶν ἐντοπίων, διηγήθη εἰς τὸν πανδοχέα ὅτι ἦτο μεγαλέμπορος ἱπποφορβῆς, ὅτι δὲν τον ἔμελε καθόλου διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἔριδας, καὶ ὅτι δὲν ἠσθάνετο καμμίαν ἐνόχλησιν εἰς τὴν συνείδησίν του προμηθεύων καὶ εἰς τοὺς δύο στρατοὺς βρώμην, σιτάρια καὶ ἄχυρα, διότι, κάμνων αὐτὸ τὸ ἔργον *ἐσαβούρονε* καλὰ τὸ πουγγί του. Ὁ ξενοδόχος του ἀπεκρίθη ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχε καὶ αὐτὸς καὶ τοῦτο μὲ τόσον ζῆλον καὶ πεποίθησιν, ὥστε ὁ Πέτρος ἠσθάνθη ἕνα φοβερὸν γαργάλισμα εἰς τὰ χέρια του, νὰ πνίξῃ αὐτὸν τὸν κακὸν πατριώτην.

Κατώρθωσεν ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ κατέκτησε τελειωτικῶς τὸν θαυμασμὸν τοῦ ξενοδόχου του, ὅταν ἀκούμβησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μίαν πέτσινην σακκούλαν μὲ φουσκωτὴν γαστέρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεχύθησαν χρυσᾶ λουδοβίκεια, ἀνακατωμένα μὲ αὐστριακὰ φλωρίνια καὶ ἀγγλικὰς λίρας.

— Νά, μὲ τί μονέδα πληρώνω, ἐδήλωσεν ὁ νέος μας, ἁπλώνων τὸν χρυσὸν εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω· καὶ νά, τί κάμνω ἐκείνους ποῦ δὲν θά μου ἔχουν τὸ προσῆκον σέβας! ἐπρόθεσεν, ἐνῶ συνέστρεφε δύο μαζὶ χρυσᾶ νομίσματα μέσα εἰς τὰ δάκτυλά του σὰν νὰ ἦσαν ἁπλᾶ κομμάτια χαρτί.

Ἔκθαμβος καὶ ἔντρομος συγχρόνως, ὁ ξενοδόχος ἐπροθυμοποιήθη νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν κ. προμηθευτὴν τῶν δύο στρατῶν τὸ ἰδικόν του δωμάτιον. Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ παρηγορῆται, ὅταν εἰς αὐτὸ τὸ πρόστυχον πανδοχεῖον τοῦ παρέθεσαν ἀληθινὴν εὐωχίαν, ἀξίαν καὶ αὐτοκρατορικῆς τραπέζης. Ἡ μόνη του δυσαρέσκεια προῆλθεν ἀπὸ τὸν ζῦθον. Ὡς ἀληθινὸν τέκνον τῆς Μεσημβρίας, τὸν ἐσιχαίνετο. Μόλογοτοῦτο, κατέπιεν ἡρωϊκῶς ἓξ μεγάλα ξυλοκάνατα, τὸ ἓν ἐπάνω στὸ ἄλλο, διὰ νὰ παίξῃ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τὸ μέρος του ὡς Φλαμανδὸς ἔμπορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὅπου ὁ ἄρχων Φραγκίσκος εἰσελαύνει εἰς τὴν Δεναὶν μὲ τρόπον τόσον πανηγυρικὸν ὅσον καὶ ἀπρόοπτον.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς 21 Ἰουλίου 1712, τὸ στρατόπεδον τῆς Δεναὶν παρουσίαζεν ὄψιν γραφικωτάτην.

Ἐφαίνοντο ἐκεῖ περιφερόμενοι στρατιῶται παντὸς ὅπλου καὶ πάσης προελεύσεως. Αἱ ποικιλώτεραι τῶν διαλέκτων διεσταυροῦντο εἰς τὸ διάστημα.

Ἐδῶ ἐτραβοῦσαν πολιορκητικὰ κανόνια· ἐκεῖ ἐπεργοῦσε μὲ καλπασμὸν οὐλαμὸς Γερμανῶν μισθοφόρων μὲ τοὺς μεκλεμβουργείους ἵππους των· πλησίον εἰς τὰς τάφρους, σάλπιγγες καὶ τύμπανα ἔκαμναν ἀσκήσεις μὲ καταχθόνιον πάταγον· μακρύτερα, ἐπὶ μεγάλης, γυμνῆς ἐκτάσεως, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἐσκῶ καὶ τοῦ χωρίου, αἱ γυναῖκες ἐστέκοντο κ' ἐκύτταζαν τὰ βραδυκίνητα γυμνάσια ποῦ ἔκαμνε τὸ βαρὺ ὁλλανδικὸν πεζικόν. Ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἦτο ἔκπακτος ἡ ζωηρότης.

Ὅλοι οἱ γεροὶ ἄνδρες τῶν περιχώρων εἶχαν ἀγγαρευθῆ, κ' ἐφόρτωναν εἰς φορτηγίδας, δεμένας πρὸς τὰ κάτω τοῦ ρεύματος, πλησίον μιᾶς πλωτῆς γεφύρας, πράγματα περιεχόμενα εἰς βαρέα ἀμάξια, ποῦ ἦσαν παρατεταγμένα εἰς τὴν ὄχθην.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

[*Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρμ.*]

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἡ ἱστορία μας ἔχει συμβῇ εἰς τὴν γαλλικὴν πόλιν τῆς Λυῶνος πρὶν ἀπὸ ἑξήντα καὶ πλέον ἔτη. Ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως αὐτῆς εἶχε τότε ὁ οἰκητὴν τὸν διάσημον *στρατάρχην* Καστελλάν. Καὶ ἦτο παραπολὺ περίεργος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ στρατάρχης. Γενναῖος στρατιωτικὸς καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ὅσον φαντάζεσθε, — ἀλλὰ κυρίως αἱ ἰδιοτροπίαι του τὸν εἶχαν κάμῃ δημοτικώτατον. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λυῶνος ἤξευραν ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ τὰ ἀλλόκοτα καμώματα τοῦ κ. στρατάρχου. Ἄλλος ἔλεγεν ὅτι τόσην μανίαν εἶχε μὲ τὴν στρατιωτικὴν στολήν, ὥστε ἐφοροῦσε τὸ πτεροφόρον τρικαντό του καὶ ὅταν ἦτο ἄρρωστος εἰς τὸ κρεββάτι. Ἄλλος σᾶς διηγεῖτο πῶς ὁ στρατάρχης ἐπῆγε ἕνα πρωὶ νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν, καί, ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν, ἔβαλε τὰ κανόνια του νὰ πυροβολήσουν μὲ ἄσφαιρα πυρὰ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς οἰκοδεσποίνης... Ἐπὶ τέλους, ὅλα αὐτὰ εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε τελείως ἀκριβῆ· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ παραξενιὰ τοῦ στρατάρχου δὲν εἶχεν ὅρια.

Ὅταν ἐνεφανίζετο ἔφιππος εἰς τὴν πλατεῖαν Βελλεκούρ, πάντοτε μὲ τὴν μεγάλην στολήν του, ὅλος ὁ κόσμος ἐσηκόνετο στὸ πόδι, νὰ τον ἰδῇ καὶ νὰ τον καμαρώσῃ. Καὶ ἔκαμναν πλέον κύκλον ὁλόγυρά του τὰ μαγκόπαιδα τῆς γειτονιᾶς. Διότι, πρέπει νὰ μάθετε, ὁ στρατάρχης μας εἶχε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὰ μαγκόπαιδα. Τάχα χωρὶς νὰ το προσέξῃ, ἀπὸ ἀφῃρημάδα τάχατε, — ἔκαμνε πῶς ἔβγαζε τὸ μαντύλι του ἀπὸ τὴν τσέπην του, καὶ ἄφινε νὰ σκορπίζωνται καταγῆς πεντάρες καὶ καραμέλες, μὲ τὰ ὁποῖα πολεμεφόδια ἦτο πάντοτε κάλλιστα ἐφωδιασμένος. Ἔτρεχαν τότε οἱ μικροὶ καὶ μὲ γρόνθους καὶ ξυλιὲς καὶ μαλλιοτραβήματα, ἠγωνίζοντο ποῖος ν' ἁρπάξῃ τὰ περισσότερα. Καὶ εἶχαν οἱ νικηταὶ μίαν χαράν! Καὶ ὁ στρατάρχης ἄλλην τόσην!

Κάποτε τοὺς ἔκαμνε καλλίτερον παιγνίδι. Ὅταν ἡ συνοδία τῶν παιδιῶν ἦτο πολυπληθεστέρα παρὰ τὸ σύνηθες, ὁ γερο-στρατάρχης διηύθυνε τὸν ἵππον του πρὸς τὸ πλησιέστερον ζαχαροπλαστεῖον. Καὶ τότε, δεικνύων μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τοὺς μικροὺς λαιμάργους τὲς πάστες καὶ τὰ μπισκότα, ποῦ ἦσαν στίβες - στίβες, ὅλα ὀρεκτικώτατα, ἔδιδε τὸ πρόσταγμα:

— Εἰς ἔφοδον!

Ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τί ἐγίνετο τότε. Τὰ μαγκόπαιδα ἐκυρίευαν ἐξ ἐφόδου τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Καὶ ἡ λεηλασία ἀρχίζεν. Τρίγωνα καὶ πάστες καὶ γλυκίσματα καὶ κουφέτα καὶ καραμέλες, ὅλα ἐγίνοντο γῆ Μαδιάμ. Καὶ ἔπεφταν ξυλιὲς καὶ κλωτσιὲς καὶ τρικλοποδιές! Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν σύντροφόν του. Κ' ἐγέμιζαν πλέον κοιλιὲς καὶ στόματα καὶ τσέπες καὶ κόρφοι, τόσον ὥστε δὲν ἔμενεν οὔτε ζαχαρίτσα εἰς τὰ βάζα καὶ τὰ συρτάρια. Παρουσιάζετο κατόπιν ὁ στρατάρχης, καὶ ἐπλήρονεν ὡς γενναιόδωρος ἄρχοντας τὸν ζαχαροπλάστην, τοῦ ὁποίου ἡ τρομάρα μετεμορφόνετο τότε εἰς πλατύτατον μειδίαμα...

Μίαν ἡμέραν, ὁ στρατάρχης, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ συνηθισμένον γυμνάσιον τῆς ἐφόδου μὲ τοὺς μικρούς του φίλους, καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ διελύθησαν κραυγάζοντες «Ζήτω ὁ στρατάρχης!», εἶδε μὲ ἀπορίαν του ἕνα ἀπὸ αὐτούς, ποῦ ἐστέκετο κ' ἔκλαιε μὲ δάκρυα θερμά. Ἦτο ἕνα ἀγοράκι, ἕως δέκα ἐτῶν, μὲ χλωμὸν πρόσωπον καὶ μὲ ἰσχνὰ καὶ ἀδύνατα μέλη, ποῦ ἐφοροῦσε ἕνα παληὸ κασκετάκι καὶ μπαλωμένα ροῦχα ἀπὸ πρόστυχο πανί.

— Γιατὶ κλαῖς, μικρέ; τὸν ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης. Θὰ ἔφαγες πολλὲς πάστες, φαίνεται, κ' ἐφούσκωσες!

— Ὄχι, δὲν ἔφαγα τίποτε, οὔτε μισή! εἶπεν ὁ μικρὸς μὲ τὰ κλάμματα.

— Λοιπόν, ἀγόρι μου, εἶσαι ἀδέξιος, καὶ ἀνάξιος, ἀφοῦ δὲν ἔφαγες. Στὴν ἡλικία σου, πρέπει νὰ ἦσαι περισσότερο παληκάρι! Πῶς λέγεσαι;

— Κλαύδιος Ρός.

— Λοιπόν, Κλαύδιε Ρός, πάρε ὁπωσδήποτε αὐτὸ τὸ φραγκάκι διὰ νὰ παρηγορηθῆς. Μάθε ὅμως, ὅτι ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πάρῃς ἕνα γλύκισμα ἅμα δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου, δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ποτέ σου, δὲν θὰ κάμῃς τίποτε εἰς τὴν ζωήν σου. Ἐγὼ σοῦ το λέγω, καὶ νὰ το ἰδῇς!

Καί, ἀφοῦ ἐξεφώνησε τὴν δυσάρεστον αὐτὴν προφητείαν μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἀγριοφωνάραν του, ὁ στρατάρχης μας ἔ-

στρεψε τὸν ἵππον του καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἡ ἰδία σκηνὴ ἐπανελήφθη. Ὁ καϊμένος ὁ Κλαύδιος δὲν κατώρθωσε πάλιν νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν λεηλασίαν ἑνὸς ἄλλου ζαχαροπλαστείου· τόσον οἱ ἄλλοι ἦσαν γρήγοροι καὶ δυνατοὶ εἰς τὴν ἔφοδον! Καὶ ὁ στρατάρχης πάλιν του ἔδωσεν ἕνα ἀσημένιο φράγκο, καὶ ἐμουρμούρισε πάλιν μὲ τὸ ἡμερο-ἄγριον ὕφος του:

— Ὡρισμένως, Κλαύδιε Ρός, ἐσὺ δὲν θὰ γίνῃς ποτέ σου τίποτε ἄλλο παρὰ Γλυκὸ-στὸ-βάζο!

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν τον ἐφώναζε πλέον μὲ τὸ ὄνομά του, ἀλλά: Γλυκὸ-στὸ-βάζο...

★

Ἐπέρασαν δώδεκα ἔτη. Ὁ στρατάρχης Καστελλὰν ἔκαμνε μίαν ἡμέραν ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων τῆς φρουρᾶς τῆς Λυῶνος, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἰταλίας. Κόσμος ἄπειρος εἶχε συρρεύσῃ διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐπευφημήσῃ τοὺς νικητὰς μὲ τὸ ἀρειμάνιον καὶ ὑπερήφανον βάδισμα, μὲ τὰ πρόσωπα τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὴν πυρίτιδα τῶν μαχῶν. Ὁ στρατάρχης ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαράν του, διότι εὑρίσκετο πάλιν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνδρείου στρατοῦ, ποῦ εἶχε ταπεινώσῃ τὴν ὀφρὺν τῶν Αὐστριακῶν. Ἔξαφνα ἐκράτησε τὸν ἵππον του ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικροκαμωμένον ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ, εἰς τὸ στῆθος τοῦ ὁποίου ἐλαμποκοποῦσε τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὁλοκαίνουργον. Ὁ στρατάρχης Καστελλὰν εἶχε πάντοτε διάθεσιν νὰ κάμνῃ ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς ἀνδρείους.

— Πῶς το ἀπεκτήσατε, αὐτό, κύριε; ἠρώτησε τὸν ἀνθυπολοχαγίσκον, δεικνύων τὸ παράσημον.

— Εἰς τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου, ὅπου ἐκυρίευσα μίαν ἐχθρικὴν σημαίαν.

— Λαμπρά, μὰ τὸ ναί! περίφημα! Καὶ ἀπὸ πότε εἶσθε ἀξιωματικός;

— Ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Μελενιάνου, ὅπου εἶχα τὴν τύχην νὰ κυριεύσω ἕνα πυροβόλον.

— Θαυμάσια! Ἄ! δὲν μου λέγετε λοιπὸν τὸ ὄνομά σας!

— Κλαύδιος Ρός.

— Κλαύδιος Ρός; Ποῦ διάβολα τὸ ἔχω ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Μ' ἐγνωρίσατε κάποτε, κύριε στρατάρχα. Μοῦ ἔχετε δώσῃ μάλιστα δυὸ φορὲς ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο φράγκο εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί.

Στιγμιαία συγκίνησις ἐκυρίευσε τὸν στρατάρχην, καὶ τὸ ἄσπρο μουστάκι του ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Μά, στὴν ὀργή! ἀλήθεια! Τώρα τὸ θυμοῦμαι. Ἐσεῖς λοιπὸν εἶσθε τὸ Γλυκὸ-στὸ-βάζο;!

Καί, στρέφων πρὸς τὰ μαγκόπαιδα τῆς Λυῶνος, τὰ ὁποῖα ἐκύτταζαν χάσκοντα τὴν χρυσοπάρυφον στολήν του:

— Αἴ! δὲν σας παρακινεῖ αὐτὸ νὰ γίνετε καὶ σεῖς στρατιῶτες, βρὲ σεῖς! Γιὰ δῆτε τί παληκάρι γίνεται κανεὶς στὸ στράτευμα! Αὐτὸς ἐδῶ ἐκυρίευσε μιὰ σημαία κ' ἕνα κανόνι. Καὶ ὅμως, ὅταν ἦτο στὴν ἡλικία σας, δὲν ἦταν ἄξιος νὰ κυριεύσῃ οὔτε μιὰ καραμέλα ἀπὸ τὸν ζαχαροπλάστη!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Λ. Σονολέ.*)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΧΕΙ μία περίεργος λαϊκὴ δοξασία περὶ τῶν ἓξ πρώτων ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου. Λέγουν, ὅτι αἱ ἡμέραι αὗται ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν τὸ προγνωστικὸν τοῦ καιροῦ ὅλου τοῦ ἑπομένου ἔτους. Καθεμία διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, καὶ κάθε μέρος ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα μῆνα· ἄρα ἓξ ἡμέραι, δώδεκα μῆνες. Ἡ πρώτη Αὐγούστου ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ μεσημέρι εἶνε ὁ Σεπτέμβριος, ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὸ βράδυ εἶνε ὁ Ὀκτώβριος. Ἡ δευτέρα Αὐγούστου εἶνε ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος. Ἡ τρίτη ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Φεβρουάριος, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς ἕκτης, ἡ ὁποία εἶνε ὁ Ἰούλιος καὶ . . . ὁ Αὔγουστος. Ὥστε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ προφητεύσῃ πῶς θὰ εἶνε ὁ ἐρχόμενος Φεβρουάριος π. χ., ψυχρὸς ἢ θερμός, βροχερὸς ἢ ἀνεμώδης, ἂν προσέξῃ νὰ ἰδῇ τί καιρὸν θὰ κάμῃ τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, τὸ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὸν μῆνα ἐκεῖνον. Διὰ τοῦτο αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου ὀνομάζονται «Μερομήνια» — ἀλλ' ὀρθότερα ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωντα *Μισομέρομήνια*.

Δὲν περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἐγώ, ὅτι αὐτὴ εἶνε μία λαϊκὴ πρόληψις, ποῦ δὲν στηρίζεται εἰς τίποτε, καὶ ὅτι τὸ προγνωστικὸν τοῦ καιροῦ διὰ τῶν Μερομηνίων, ὅλως αὐθαίρετον, δὲν ἔχει καμμίαν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν. Ἀλλὰ πῶς ἐπεκράτησε αὐτὴ ἡ πρόληψις; Πόθεν ὡρμήθη ὁ λαὸς νὰ προσδιορίσῃ ὡς γνώμονα ἀλάνθαστον τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, καὶ ὄχι ἄλλου μηνός; Βέβαια, θὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε αὐτός: Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, συνήθως, διὰ νὰ μὴν εἴπω κατὰ κανόνα, ὁ καιρὸς μεταβάλλεται ἀποτόμως. Ἔξαφνα τὸ πρωὶ εἰμπορεῖ νὰ κάμνῃ ζέστην... Αὐγούστου, καὶ τὸ βράδυ δροσιὰν Ὀκτωβρίου. Κι' ἐν τῷ μεταξὺ νὰ βρέξῃ, κ' ἐν τῷ μεταξὺ νὰ σηκωθῇ ἄνεμος ψυχρὸς ἢ ζεστός. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, ὁ καιρὸς στρώνει καὶ ἐπανέρχεται τὸ «πρώην καθεστώς». Ἀλλ' ἡ ἀστασία τῶν πρώτων ἡμερῶν, ἡ γενικῶς παρατηρουμένη καὶ ἀνέκαθεν ἐκπλήττουσα, ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὴν πρόληψιν. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, θέλει πάντοτε νὰ ἐξηγῇ τὰ φαινόμενα, διὰ νὰ ἡσυχάζῃ καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερα τὴν ἀστασίαν αὐτήν, παρὰ φανταζόμενος ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς προειδοποιήσῃ περὶ τοῦ καιροῦ ὅλου τοῦ ἔτους, καθεστῶν μικρογραφίαν τῶν δώδεκα μηνῶν ἀνὰ δύο, τὰς ἓξ πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου!

Δὲν ἠξεύρω τί ἐσημείωσαν περὶ τοῦ ἐρχομένου ἔτους ὅσοι πιστεύουν εἰς τὰ Μερομήνια κ' ἐπρόσεξαν εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ εἶδα μόνον ὅτι ὁ καιρός, ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς 1ης Αὐγούστου ὡρισμένως, ἐδρόσισεν ἐπαισθητῶς, καὶ ὅτι τὸ ἴδιον βράδυ ποῦ ἐκάθησα ἔξω ἀργὰ καὶ σχεδὸν ἐκρύωσα, ἐνθυμήθην τὴν λαϊκὴν παροιμίαν «Ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα καὶ ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι» — τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται πολὺ ἀληθινώτερον ἀπὸ τὰ μερομήνια...

Καὶ ἡ δροσιὰ ἐξακολουθεῖ, μολονότι αἱ ἓξ ἡμέραι ἐπέρασαν. Ὁ «θερμὸς Κύων», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κάλβου, ποῦ αμαραίνει τὰ σμάραγδα, ἔχασε, φαίνεται, τὴν δύναμίν του ὁριστικῶς. Δὲν θὰ ἐπανέλθουν πλέον αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι ἡμέραι τοῦ καύσωνος, ποῦ ἔφεραν τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ εἰς τὰ παγοπωλεῖα... Ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα! Τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν τὴν ἔγραψα μὲ ἀνοικτὰς θύρας καὶ παράθυρα καὶ μὲ τὴν βεντάλια στὸ χέρι. Σήμερον σᾶς γράφω μόνον μὲ τὸ παράθυρον ἀνοικτόν, ἐνῷ ἡ βεντάλια ἡσυχάζει πλησίον μου... Τί ἀνακούφισις!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΙΑΙ

Εἰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, μὴν ἀποτείνεσθε νὰ ἐρωτήσετε τὸ διατί· ἐρωτήσατε μᾶλλον τὸν ἑαυτόν σας.

★

Ἐγκαταλελειμένος εἶνε πολλάκις ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπει αὐτὸς ἑαυτόν.

[Ἀπὸ τὰ γνωμικὰ τοῦ ΘΩΜΑΖΕΟΥ]

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

— Δέν μας χρειάζονται παλιόπαιδα, ἀπήντησεν ἡ Μουρμούρα μὲ τὴν χονδροφωνάραν της. Θέλουμε ἄνδρες που νὰ ξέρουν τὴν τέχνη, καὶ ὄχι μωρὰ νὰ τὰ μάθωμε ἐμεῖς. Ἀπὸ τέτοια, γεμάτοι εἶνε οἱ δρόμοι, γεμάτα καὶ τὰ χωράφια.

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα· καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ μικροί, ἅμα εἶνε καλὰ γυμνασμένοι, φέρνουν τὰ ἴδια χρήματα, ἴσως καὶ περισσότερα παρὰ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ γέροι. Ἐσεῖς τὸ ἐλέγατε μάλιστα, πῶς τοὺς μικροὺς τοὺς κάμνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Ἐνῷ τοὺς ἄλλους, δὲν μπορεῖ νὰ τους βάλῃ χαλινάρι. Καὶ ἔπειτα, θὰ κάμουν ἀρχὴν μὲ τὰ παιδικὰ δράματα, καί, τὸ ξέρετε δά, ποτὲ δὲν εἴχαμε τόσην εἴσπραξιν ὅσην μὲ τὸ «παιδικὸν θέατρον», ἀπὸ τότε ποὺ το ἀρχίσαμε. Καὶ εἶνε κάτι τις· αὐτὰ τὰ ζητήματα ἡ εἴσπραξις, δὲν εἶν' ἔτσι, θειά;...

— Βέβαια! εἶνε καὶ παραεῖνε!

— Ὥστε, τὸ βλέπετε πολὺ καλά, δὲν εἶμαι καὶ τόσο τρελλή, ὅσον σᾶς ἐφάνηκα στὴν ἀρχή. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὰ μάθω, ὥς που νὰ 'πῆς τρία.

— Ναί, μὰ ὥς που ν' ἀρχίσουν νὰ φέρνουν χρήματα κι' αὐτά, θὰ μας κοστίζουν τὰ μαλλοκέφαλά μας, δυὸ παιδιὰ αὐτοῦ, ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω.

— Μπᾶ! ὅλος ὁ κόσμος λέει πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ παρὰ ἴσα μ' ἕναν ψύλλο, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ἡ Μαργαρώ, ρίπτουσα ταχὺ βλέμμα εἰς τὸ μικροκαμωμένον κορμάκι της.

— Ναί, μὰ καὶ οἱ ψύλλοι τρέφονται εἰς βάρος τῶν ἄλλων, μικρή μου, ἀπήντησεν ἡ γυναῖκα μὲ ὕφος γελαστόν, ἀλλὰ καὶ σοβαρὸν συγχρόνως.

— Αὐτὰ δὲν τρέφονται εἰς βάρος κανενός, εἶπεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, μὲ τόνον γεμάτον ἀπὸ ἀξιοπρέπειαν, ἀναλαμβάνουσα ἀμέσως τὴν ὑπεράσπισιν τῶν φίλων της. Θὰ ἐργάζωνται, καὶ θὰ πληρόνωνται καὶ αὐτά, ὅπως οἱ ἄλλοι, τὸν κόπον τῆς ἐργασίας των.

— Τί θέλετε νὰ μας πῆτε μ' αὐτό, τοῦ λόγου σας, κυρία Ὑποδιευθύντρια; εἶπεν ἡ Μουρμούρα πρὸς τὴν μικρὰν θεατρίναν.

— Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι... ἂν ἐσεῖς ἀρνηθῆτε νὰ τους δεχθῆτε, ἐγὼ θὰ τους πάρω εἰς τὸν θίασον διὰ λογαριασμόν ἰδικόν μου.

— Δηλαδή;

— Θὰ μοιράζωμαι μαζί τους τὸν μισθόν πού μου δίνετε διὰ τὸν γέρον καὶ γιὰ μένα... καὶ ἔτσι θὰ σας πληρόνουν τὰ ἔξοδα τοῦ φαγητοῦ των.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους ἔτσι, ἴσως γίνῃ καμμιὰ συνεννόησις, εἶπεν ἡ Μουρμούρα.

— Καί, ἕως ὅτου παρουσιασθοῦν ἠθοποιοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐξηκολούθησε μὲ ζωηρότητα ἡ μικρούλα, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν μεγάλοι, θὰ κάμνωμε παραστάσεις μὲ τοὺς μικρούς.

— Δῆτέ την! πῶς τα ἀπεφάσισε κι' ὅλας τὰ πράγματα μοναχή της! εἶπεν ἡ Μουρμούρα. Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὰ δύο ἀδελφάκια, ἠρώτησε: Ξέρετε τοὐλάχιστον νὰ διαβάζετε;...

— Ξέρομε καὶ νὰ γράφωμε! ἀπήντησε ζωηρὰ ἡ Μαργαρώ, ἐνῷ ὁ Πετρογιάννης ἔκαμνε μὲ τὴν κεφαλὴν νεῦμα ἐπιβεβαιωτικόν.

— Κ' ἔχετε μνημονικό;...

«Ὅταν τὴν νύκτα ἐξυπνῶ...» (Σελ. 293, στήλ. α'.)

— Θὰ ἔχωμε ὅσο χρειάζεται, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Πετρογιάννης.

— Καὶ ὄρεξι γιὰ δουλειά! ἐπρόσθεσεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀστεία ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρούλα! εἶπεν ἡ Μουρμούρα. Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον: — Μὰ τὴν ἀλήθεια· εἶπεν ἐν εἴδει συμπεράσματος, ἀφοῦ πληρόντες ἐσὺ γι' αὐτά, ἴσως διορθωθοῦν τὰ πράγματα. Πρέπει ὅμως νὰ ἰδοῦμε τί λὲν κ' οἱ ἄλλοι. Πηγαίνω νὰ τους μιλήσω.

Καὶ ἀμέσως, τὴν βλέπετε καὶ κάμνει μεταβολὴν καὶ πηγαίνει νὰ συνεννοηθῇ μαζί των διὰ τὰ σχέδια τῶν τριῶν μικρῶν.

— Λαμπρά! εἶπε μὲ παραφορὰν χαρᾶς, ἡ Κοκκινοσκούφίτσα. Ἐδῶ αὐτὴ διευθύνει. Δέν το πιστεύετε ἴσως, ἀλλὰ ἔτσι, ὅπως τὴν εἴδατε, ἦταν στὰ καλά της, καί σας ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι, ξέρετε. Ὁ ἄνδρας της; Θὰ μουρμουρίσῃ. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀλλαγή. Εἶνε μανιακὸς αὐτός. Φοβᾶται τὰ νέα καὶ ἄγνωστα πράγματα. Ἂν τον ἄκουε κανείς, ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντα στὸ χωριό του καὶ νὰ παριστάνῃ τὰ ἴδια δράματα... Φαντάσου εἰσπράξεις ποῦ θὰ εἴχε! Καὶ ἔπειτα, προτιμᾷ νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους νὰ ἐργάζωνται παρὰ νὰ ἐργάζεται αὐτός· «τὸ ὄνειρό μου, ἔλεγε προχθές, τὴν ὥρα ποῦ ἐτρώγαμε πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, θὰ ἦταν, ἀντὶ νὰ εἶμαι ἠθοποιὸς νὰ εἶμαι θεατής, ἐκεῖ... σὲ μιὰ ὡραία πολυθρόνα, ἀφοῦ πρῶτα καλοφάγω...»

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε ὡραιότατο πρᾶγμα, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Δὲν εἰξεύρω πῶς εἶνε, ἅμα εἶνε κανεὶς στὸ θέατρο, σὰν καλοφάγῃ πρῶτα, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης· γνωρίζω ὅμως πῶς εἶνε εὐχάριστο νὰ κάθεται ἐκεῖ κανείς, ἔστω καὶ πεινασμένος, καὶ νὰ σας ἀκούῃ.

Καθὼς ἔλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πετρογιάννης, ἐχαιρέτισε τὴν Κοκκινοσκουφίτσαν μὲ ἕνα χαμόγελο· καὶ ἐκείνη ἐδέχθη μὲ χαμόγελον ἐπίσης καλὸν τὴν θελκτικήν του φιλοφρόνησιν.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἀπαρίθμησίν της, θὰ μοῦ εἰπῇ ἡ κυρά, νὰ πάω καὶ νὰ το 'πῶ τοῦ γέρου. Ὁ γέρος εἶνε ὁ παππούς μου, ἐκεῖνος μὲ τὰ ἄσπρα γένεια, ποῦ παίζει τὸ μεγάλο τύμπανο ἐπάνω στὴν ἐξέδρα.

— Εἶνε παππούς σας; εἶπεν ἡ Μαργαρώ· γιατί λοιπὸν τὸν φωνάζετε γέρο; Δὲν κακιόνει;

— Καθόλου... Ἡ συνήθεια, βλέπετε. Τὸ ξεύρει πολὺ καλά, πῶς εἶνε γέρος, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε προχθὲς γιὰ τὸν ἑαυτό του: «τόσα πολλὰ χρόνια ἔχω, ποῦ δὲν ξέρω πιὰ οὔτε πόσα εἶνε.»

— Φαίνεται πῶς δὲν ξέρει νὰ μετρᾷ ἴσα μὲ τόσα πολλά, εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Ἐγὼ ξέρω καὶ μετρῶ ἕως τὰ ἑκατό. Ἴσως αὐτὸ εἶνε παραπάνω ἀπὸ τὰ χρόνια του!

— Ὦ! ὄχι, δὲν εἶνε βέβαια ἑκατὸν χρόνων, πιστεύω ὅμως πῶς δέν του ἀρέσει νὰ ξέρῃ ὅλος ὁ κόσμος πόσα εἶνε τὰ χρόνια του. Λοιπόν, καὶ σεῖς δὲν θὰ του κάμετε λόγον.

— Ἐννοεῖται!

— Αὐτὸς ὁ γέρος, ἐξηκολούθησεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, ἅμα ἰδῇ ὅτι ἐγὼ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη, θὰ ἐνθουσιασθῇ ἅμα μάθῃ ὅτι εἶσθε σύντροφοί μου· θὰ μου εἰπῇ, χωρὶς πολλά: «Σ' ἀρέσει καὶ σ' εὐχαριστεῖ αὐτό, Γρατσιέλλα μου; Λοιπόν, μ' εὐχαριστεῖ κ' ἐμένα.»

— Ἀ! τί καλός! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Σᾶς λένε Γρατσιέλλα; εἶπεν ἡ

Μαργαρώ. Ἀ! Θεέ μου! πῶς μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα· δὲν ξεύραμε πῶς νὰ σας 'ποῦμε ἐμεῖς, κ' ἔτσι ἐλέγαμε πότε Κοκκινοσκουφίτσα, καὶ πότε ἡ χαριτωμένη φιλενάδα μας.

— Λοιπὸν Γρατσιέλλα θὰ 'πῇ χαριτωμένη.

— Αὐτὸ τὸ ὄνομα, θαρρεῖς, εἶνε καμωμένο ἐπίτηδες γιὰ σᾶς, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης. Σᾶς πηγαίνει ἔξοχα.

Ἡ Γρατσιέλλα ἐχαμογέλασε.

— Ἔτσι θὰ μὲ φωνάζετε σεῖς πάντα, δὲν εἶν' ἔτσι; Διότι ἐμένα, μ' ἀρέσει τὸ ὄνομά μου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ μου δώσουν ἄλλο. Καὶ σεῖς, εἶπεν ἐρωτῶσα τὴν Μαργαρώ, πῶς λέγεσθε;

— Ἐμένα πάντα μ' ἔλεγαν: Μαργαρώ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ χαϊδευτικό της· τὸ ἀληθινό της ὄνομα εἶνε Μαργαρίτα, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ ἀδελφός της.

— Εἶνε πολὺ εὔμορφο ὄνομα, Μαργαρίτα. Θέλετε νὰ σας δώσω κ' ἐγὼ ἕνα χαϊδευτικὸ ὀνοματάκι;... Νά! ἕνα ὑποκοριστικὸν ἀπὸ τὸ Μαρ αρίτα.

— Ὦ! πόσο ἤθελα!

— Λοιπόν, θά σας λέγω: Ρίτα!

— Εὐχαριστῶ, νοννά μου, ἐφώναξεν ἡ Μαργαρώ· αὐτὸ τὸ ὄνομα μ' ἀρέσει παραπολύ... εἶνε τρέλλα!

— Γιὰ μένα, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, ἡ Μαργαρὼ θὰ μείνῃ πάντα Μαργαρώ.

— Αὐτὸ εἶνε! θὰ ἔχω πολλὰ ὀνόματα...

— Τὸ καθένα γιὰ τὸν σκοπό του, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα· Μαργαρὼ θὰ εἶνε τὸ ἀδελφικό σας ὄνομα, καὶ Ρίτα τὸ θεατρικό. Βέβαια, τὸ Μαργαρὼ ταιριάζει καλλίτερα γιὰ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, καὶ Ρίτα, εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου. Βλέπετε πῶς ὅλα μπορεῖ νὰ τα συμβιβάσῃ κανείς.

— Τί ὡραῖα πού ξέρετε καὶ λέτε τὰ πράγματα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ· εἶνε θαῦμα πῶς ὁμιλεῖτε ἔτσι, χωρὶς νὰ κομπιάζετε καὶ μὲ τόσον εὔμορφα λόγια... ὅπως εἰς τὰ καλὰ βιβλία. Μήπως εἶνε ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ διαβάζετε, ποῦ μαθαίνετε καὶ ὁμιλεῖτε ἔτσι ὡραῖα;

— Ἴσως, ἐγὼ δέν τα παρετήρησα... Ἔρχεται μοναχό του αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ ἔπειτα ἐγώ, πάντοτε ἐδιάβαζα πολύ, καὶ πολλὰ ἔχω μάθῃ ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἅμα κερδίζω μερικὲς πεντάρες, τὲς φυλάγω, καί, ὅταν περνοῦμεν ἀπὸ τὰς πόλεις ἀγοράζω βιβλία, ὅπως ἐκεῖνά που ἔχουν εἰς τὰ σχολεῖα. Εἶνε ἕνας καλὸς βιβλιοπώλης εἰς τὴν Λίλλην, ἕνας ἀληθινὸς φίλος, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν: «Ἐσεῖς γνωρίζετε πολὺ περισσότερα ἀπὸ πολλὰ παιδιὰ ποῦ πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον»... Ὦ! δέν σάς το λέγω αὐτὸ διὰ νὰ καυχηθῶ. Τὸ ἔφερεν ὁ λόγος... Ἤθελα μόνον νὰ σπουδάσω, νὰ σπουδάσω πολύ· Διότι ἔχω κ' ἐγὼ μίαν φιλοδοξίαν καὶ θέλω νὰ γίνω κάτι παραπάνω ἀπὸ ἠθοποιός... θέλω νὰ γίνω... ἄ! μὰ εἶνε παραπολὺ μεγάλη ἡ φιλοδοξία μου. καὶ δὲν τολμῶ νὰ σάς την εἰπῶ.. Ὅταν τὴν νύκτα ἐξυπνῶ καὶ ἀνακαθίζω εἰς τὸ κρεββάτι μου, αὐτὴν τὴν φιλοδοξίαν συλλογίζομαι, καὶ μ' αὐτὴν ἀποκοιμοῦμαι πάλιν... Δὲν τὴν ἐμαντεύσατε;

— Ἀ! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης. Μήπως... συγγραφεύς;

— Ἀκριβῶς! τὸ εὑρήκατε!

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «συγγραφεύς».

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Δ. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'.

Ὁ Βασιλεὺς ἐπέρασε.

Τώρα περνοῦν οἱ πέντε μεγάλοι Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στέμματος—δηλαδὴ οἱ Μεγιστᾶνες,—καὶ ἡ πομπὴ μὲ αὐτοὺς κλείει.

Πρῶτος-πρῶτος εἶνε ὁ Στρατάρχης, ὁ γενικὸς Ἀρχηγὸς τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων τῆς Αὐτοῦ Μαύρης Μεγαλειότητος. (Καὶ κατὰ θάλασσαν βέβαια, διότι ὁ Κουκουμπιμπῆς σκέπτεται μὲ τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ καὶ στόλον.)

Ἔπειτα ἔρχεται ὁ Μέγας Ἀρχιμάγειρος Εἶνε αὐτὸς ποῦ βλέπετε μὲ τὴ σχάρα, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐξουσίας του, καὶ εἶνε ὁ διάδοχος ἐκείνου ποῦ ἐκρεμάσθη διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ κονιάκ.

Τρίτος ἔρχεται ὁ Ἀρχικαγγελάριος τῆς Ἐπικρατείας, καμαρωτός, μὲ ψηλοκαπελαδοῦρα, μὲ ὅλα του τὰ παράσημα καὶ τὴν μεγάλην ταινίαν τῆς Χρυσῆς Λεοπαρδάλεως.

Τέταρτος ἔρχεται ὁ Ἀρχιοινοχόος τοῦ Βασιλέως, φορτωμένος μὲ τὰ σύνεργα καὶ τὰ εἴδη τοῦ Ὑπουργήματός του. (Διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας θαύοιξη καὶ μιὰ μπουκάλα σαμπάνια μολονότι ὁ Κουκουμπιμπῆς θὰ ἐπροτιμοῦσε πετρέλαιον.)

Καὶ τελευταῖος ἔρχεται ὁ Μέγας Ἐκτελεστὴς τῶν Ὑψηλῶν Ἀποφάσεων,—μὲ ἄλλους λόγους ὁ Δήμιος, τρομερὸς ἀγριάνθρωπος, μὲ ποδιὰν ἀπὸ δέρμα θηρίου ποῦ διατηρεῖ ἀκόμη καὶ τὴν οὐράν του!

Οἱ χαζοὶ τὸν βλέπουν καὶ φεύγουν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΚΙ

(Μ ύ θ ο ς)

Δὲν ἀληθεύει μόνον τὸ ἐπιμύθιον, ποῦ λέγει ὅτι ἔχει πάντοτε κανεὶς τὴν ἀνάγκην ἑνὸς μικροτέρου του. Πρέπει πάντοτε καὶ νὰ προσέχῃ μήπως πάθῃ ἀπὸ κανένα παραπολὺ μικρότερόν του...

Ἦτο μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἕνας νέος ἐλέφας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πολὺν καιρὸν ἡμερωμένος, καὶ ἦτο διαρκῶς λυπημένος καὶ κατσουφιασμένος, καὶ ἔμενεν ἀναίσθητος εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια τοῦ πιστοῦ ὁδηγοῦ του. Ἄλλο δὲν ὠνειρεύετο παρὰ πῶς νὰ φύγῃ εἰς τὰ βουνὰ καὶ τ' ἄγρια λαγκάδια.

Μίαν ἡμέραν ἀγρίεψε, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κυρίου του, ἀφοῦ ἐποδοπάτησε τὰ σπαρτὰ κ' ἐξερρίζωσε τὰ δένδρα, κατώρθωσε νὰ διασπάσῃ τὸν κύκλον τῶν δούλων, ποῦ ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν, κ' ἔφυγε!...

Ἔφυγεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκεῖ ἄφεσεν ἀχαλίνωτον τὸν ἄγριον καὶ σκληρὸν χαρακτῆρά του. Ἐπατοῦσε μὲ τὰ πόδια του κ' ἔκαμνε λυῶμα τὰ ἄκακα ἐλάφια καὶ ζαρκάδια... Μίαν ἡμέραν, ἕνας πάνθηρ ποῦ ἐτόλμησε νὰ τὰ βάλῃ μαζί του, ἐμετανόησε φοβερά. Ἡ μᾶλλον δὲν ἐπρόφθασε νὰ μετανοήσῃ διότι ὁ ἐλέφας τὸν ἐτύλιξε μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ ἔπειτα τὸν ἔκαμε κομμάτια ἐπάνω εἰς τὰ τεράστια δόντια του!... Εἰς τὴν διάβασίν του, δὲν ἦτο παρὰ ἐρήμωσις καὶ θάνατος· ὅπου εὕρισκεν αὐγὰ στρουθοκομήλων, τὰ ἔσπαζε καὶ τὰ ἔκαμεν ἀμέσως λάσπην μὲ τὸ χῶμα. Τὰ κακὰ ἔργα του ἦσαν ἀμέτρητα...

Ἀλλὰ οἱ βασιλεῖς τοῦ λόγγου, ὁ τίγρις καὶ ἡ τίγρις, ἀνησύχησαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, καὶ ἐκάλεσαν εἰς συμβούλιον ὅλα τὰ μεγάλα ζῷα, καὶ τὰ μικρά. Ἦσαν ἐκεῖ τίγρεις καὶ πάνθηρες, ρινόκεροι καὶ ἱπποπόταμοι, πελεκᾶνες καὶ στρουθοκάμηλοι, πελαργοὶ καὶ ἐλάφια· ἦτο καὶ ἕνα μυρμηκάκι. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν μανιώδη ἐλέφαντα· καὶ μόνον τὸ μυρμηκάκι ἐζήτησε νὰ τοῦ ἀναθέσουν αὐτὸ τὸ ἔργον.

Ὅλοι ἐγέλασαν, καὶ ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γελάσουν, τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ μυρμηκάκι ἐστάθη κ' ἐπερίμενεν εἰς τὸν δρόμον νὰ περάσῃ ὁ ἐλέφας, καὶ ἀμέσως ἀναβαίνει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ φθάνει εἰς τὴν ἄκραν τῆς προβοσκίδος του, καὶ, ἀποφασιστικώτατα, εἰσδύει εἰς αὐτήν. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν, ὁ ἐλέφας, δαιμονισμένος ἀπὸ τὸν πόλυν πόνον, ἔπεσε κάτω καὶ ἐξεψύχησεν. — Ὁ φοβερὸς κολοσσὸς εἶχε νικηθῆ καὶ χάσῃ τὴν ζωήν του ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸν καὶ ἄσημον μυρμηκάκι!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν, φυλλάδιον 17, σ. 135.]

Εἰς τὴν Μεγάλην Τάξιν, ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ τυφλόν. Τόσον εἶνε μεγάλη καὶ τόσον καταφανὴς ἡ ὑπεροχὴ τοῦ *Δικηγόρου τῆς Νεολαίας* ἐφ' ὅλων τῶν διαγωνιζομένων! Ἡ σελίς του — τῆς ὁποίας μέρος μόνον δημοσιεύω, — εἶνε τέλειον πρότυπον καλλιγραφίας, καὶ εἶνε ἀνωτέρα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ καλλιγραφικὰ δείγματά ποῦ δίδουν εἰς τοὺς μαθητάς. Θὰ ἐσυμβούλευα τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* νὰφίσῃ τὴν δικηγορικὴν καὶ νὰ συγγράψῃ... μίαν «Καλλιγραφίαν» διὰ τὰ Σχολεῖα. Ἄ, θὰ ἔκαμνε τὴν τύχην του.

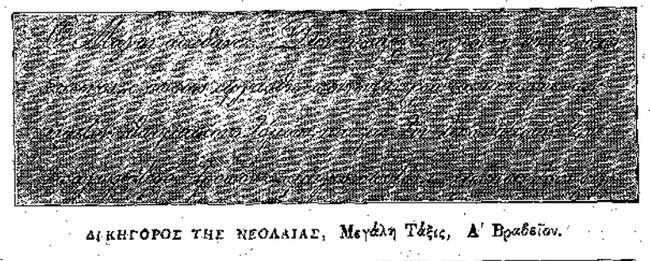

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, Μεγάλη Τάξις, Α' Βραβεῖον.

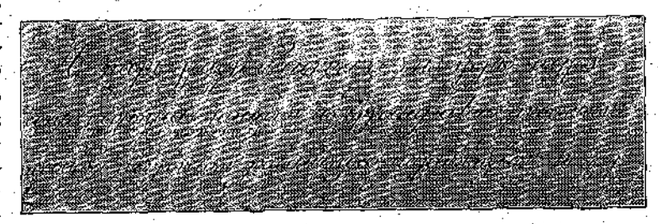

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ, Μικρὰ Τάξις, Α' Βραβεῖον.

Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν ὅμως, μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀπεφάσισα νὰ βραβεύσω τὴν σελίδα τοῦ *Βασιλέως τῶν Ρόδων*. Εἶνε μὲν ὡραῖον τὸ γράψιμόν του καὶ ἀρκετὰ κανονικόν, ἀλλὰ μεταχειρίζεται πάρα πολλὲς *ζίφρες*, ἐπιτηδεύεται τὴν καλλιγραφίαν του, τὴν παραφορτόνει μὲ κοσμήματα, καὶ αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τὴν καλαισθησίαν. Τὰ κοσμήματα εἶνε ἴσως καλὰ διὰ μίαν ἐπιγραφήν, δι' ἕνα τίτλον, κτλ. Ἀλλὰ τὸ κείμενον πρέπει νὰ εἶνε ἁπλῶς καλλιγραφημένον — ὅπως τοῦ *Δικηγόρου τῆς Νεολαίας*.

Διὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τῆς καλλιγραφίας τοῦ *Βασιλέως τῶν Ρόδων*, ἐζήτησα νὰ δώσω τὸ πρῶτον Βραβεῖον εἰς κανένα ἄλλον. Καὶ ὑβρα μὲν ἀρκετὰς καλλιγραφίας, σεμνὰς καὶ λιτάς, — ὅπως τοῦ *Πύργου τῆς Πέτρας* τοῦ *Παρισινοῦ Ἀριστοκράτου*, κτλ. — ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων δὲν ἦτο τόσῳ κανονικὸν καὶ κομψόν, ἡ δὲ καλλιγραφία τῆς *Ζανθῆς Φοίβης*, ἡ κανονικωτέρα ὅλων, ποῦ ἠμποροῦσα νὰ τὴν βραβεύσω, εἶνε μεγάλου σχήματος, ἔχει δηλαδὴ γράμματα πολὺ μεγαλήτερα τῶν τῆς συνήθους γραφῆς. Καὶ ἕνας ὅρος τῆς προκηρύξεως λέγει: «Τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων πρέπει νὰ εἶνε τὸ τῆς συνήθους γραφῆς.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (*13 ἐτῶν καὶ ἄνω.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παγοδρόμος* [10Ε]. — *Φίλημα τοῦ Κύματος* [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὑπὲρ Πατρίδος* [8Ε].— *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* [7Ε] — *Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου.* — *Ἰωάννης Π. Ἀνδρικόπουλος.* — *Φιλόχλωρη Δαφνούλα.*—*Ψυχὴ τῆς Λέσβου.* — *Δημήτριος Σ. Γκίνης.* — *Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης.*—*Στάνλεϋ.* — *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον.* — *Πεπρωμένον.* — *Λύων Ἥλιος.*— *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων.*— *Ποσειδῶν τῆς Μήλου.*—*Σπίριο Μονάχο.* — *Μαϊκούλα Σιακή.* — *Οὐμβέρτος Μ. Κοέν.*—*Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος.*—*Δροσόλουστος Νύξ.* — *Λεωνίδας Σ. Διαμάντογλου.* — *Χριστιανὴ Παρθένος.*—*Ὀπτασία τοῦ Παραδείσου.*—*Λατομεῖον τῆς Χίου.* — *Θετταλομάγγης.*— *Μικρὸς Ἀθηναῖος.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Χειμώνανθον.*— *Δικέφαλος Ἀετός.*— *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν.*—*Ε.Ι.Κίτσου.*— *Νυκτοφύλαξ.*— *Παρ. Ι. Εὐαγγελινός.*— *Βουχώμενος Λέων.*— *Δημ. Ε. Ψύρρας.*— *Χιὼν τοῦ Ταϋγέτου.*— *Ἀνέλπιστος Χαρά.*— *Δούκισσα τῶν Σολώνων.*— *Κρεδίλη.* — *Αὔρα τοῦ Πηλίου.*— *Κίτρινο Ντόμινο.*— *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας.* — *Ἰωάννης Γεωρ. Μουρατίδου.* — *Μυστηριώδης Φύσις.*— *Νοσταλγοῦσα Λεσβία.* — *Ἑπάτη.*— *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης.*

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἐτῶν καὶ κάτω.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων* [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζανθὴ Φοίβη* [10Ε].— *Πύργος τῆς Πέτρας* [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παρισινὸς Ἀριστοκράτης* [8Ε].— *Αὔρα τοῦ Ζαππείου* [7Ε].— *Μικρὸς Λέσβιος* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον) *Ἀμίμητος Γελωτοποιός.* — *Δημ. Βαλσαμίδης.*—*Προ-*

μηθεὺς Δεσμώτης.— *Οὖγος τοῦ Μονοπαράνον.*— *Πύργος τοῦ Ἀγγέλου.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Αὔρα τῆς Ἀνοίξεως.* — *Αἴλιος Ἀριστείδης* —*Ἄρης.*— *Ναύαρχος Κατσούρας.*—*Ἀσημένιο Κῦμα.*— *Δρῦς τοῦ Κάμπου* — *Σανδὸς Βοσκός.*— *Γεώργιος Ι. Ἀναγνώστου.*— *Στέλλα Χαλικιᾶ.*— *Ξενιτευμένος Ναύτης.*— *Γεώγιος Καστριώς.*— *Μ. Κωσταλία.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης περιπατεῖ Ἀθήνας ὁ ἀέρας τοῦ παίρνει τὸ καπέλο καὶ τοῦ το πλακόνει μιὰ ἄμαξα

Τότε ὁ Τάκης ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνῃ μεγάλην χαράν.

— Μὰ δὲν ἐντρέπεσαι, τοῦ λέγει ὁ πατέρας του, νὰ χάνῃς καινούργιο καπέλο καὶ νὰ χαίρεσαι!

— Μὰ εἶνε νὰ μὴ χαίρωμαι ἀπαντᾷ, ὁ Τάκης, ποῦ ἂν ἦτο μέσα εἰς τὸ καπέλο μου... τὸ κεφάλι μου, θὰ μοῦ το ἔλυωνε ἡ ἄμαξα;!!

Ἐπτάλη ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μήλου

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ἑξαπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον σ. ἔ.)

2. — **Διαγωνισμὸς Αὐσεων**, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φυλλον σ. ἔ.)

3. — **Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων** τοῦ 1905. (Ἴδε τοὺς ὅρους εις τὸ 26ον φύλλον.)

4. — **Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας**, λήγει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)

☞ *Δίαν προσοχῶς τὰποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Ἀπριλίου - Ἰουλίου) Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Μεταφράσεως καὶ Δεκάτης Ἑνάτης Κυριακῆς.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η 19η ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε διπλοῦν ἤτοι δεκαεξασέλιδον, μὲ δύο ἀριθμοὺς καὶ δύο χρονολογίας, - 20 καὶ 27 Αὐγούστου,—καὶ θὰ περιέχῃ τὴν 19ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως, μὲ τὸ περιεργότερον ἐπεισόδιον ἀπ' ὅσα μᾶς συνέβησαν ἕως τώρα, καὶ μὲ πλῆθος εἰκόνων.

Νὰ κάμετε ὅμως ὀλίγην ὑπομονήν. Διότι αὐτὸ τὸ φύλλον—φύλλον δύο ἑβδομάδων,—δὲν θὰ ἐκδοθῇ τὸ ἑπόμενον Σάββατον, ἀλλὰ τὸ *μεθεπόμενον*. Ἴσως ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερα, τὴν Πέμπτην π. χ. ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶ.

Ἂς τὸ λάδουν ὑπ' ὄψει των καὶ οἱ ἀγαπητοί μου Ἱπράκτορες, διὰ νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοὺς ἀγαρασταὶ των λεπτὰ 0 αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ὄχι 15 κατὰ τὸ σύνηθες.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ *Κῦμα τοῦ Δῶν* [ΕΕ] ἐνέγραψε τὴν ὑπ' ἀριθ. 35 συσταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ *Καθαροῦ Ἀέρος* πτωχὴν κόρην τῆς Μυτιλήνης

Ὁ δὲ *Διογένης ὁ Σινωπεὺς* [ΕΕ] ἐνέγραψε τὴν ὑπ' ἀριθ 36 συσταθεῖσαν ὑπὸ τῆς *Κασταρίδας* πτωχὴν κόρην τῆς Ἀλεξανδρείας.

Θερμότατα συγχαρητήρια πρὸς τοὺς δύο καλοὺς μου φίλους διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον πρᾶξιν των.

Ἐπιμένεις, *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕ], νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὡρισμένως διὰ τὸ ζήτημα τῶν μεταφράσεων. Ναί, εἶνε ἀληθεια ὅτι λαμβάνω πολλὰς μεταφράσεις. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰπαγορεύσω εἰς τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ στέλλουν προϊόντα τοῦ πνευματικοῦ των κόπου, ὁτιδήποτε καὶ ἂν εἶνε. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν δίδω εὔσημα παρὰ εἰς ὅσα ἐξ αὐτῶν ἀξίζουν Ἑπομένως δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πληθυνθῇ κανεὶς τὸ γραφεῖον μου μὲ μεταφράσεις καὶ νὰ φορτωθῇ εὔσημα.

Ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον ποῦ δὲν ἔλαβες, *Στόνε τοῦ Βορέου*. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἔμαθαν δύο φίλοι σου Ἄλλων τὰ ψευδώνυμα τὰ γνωρίζουν πολὺ περισσότεροι, καὶ ὅμως τὰ διατηροῦν.

Μὲ πολλὴν φαιδρότητα γραμμένη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας, *Οἰδεὶς* [ΕΕΕ]. Ὡραῖα σᾶς τὴν ἔπαιξαν οἱ «γνώριμοι» μὲ τὴν ἀφιλοξενίαν των. Καὶ τὸ χειρότερον, πῶς σᾶς ἀνάγκασαν νὰ φάγετε ἀπὸ ἐννέα αὐγὰ ὁ καθένας Πῶς δὲν ἀρρωστήσατε!

Βλέπω, *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* [ΕΕΕ], ὅτι διασκεδάζεις λαμπρὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὅτι καταγίνεσαι . . . εἰς ἐφευρέσεις. Νὰ καταγίνεσαι! Ποῖος εἰξεύρει ἂν δὲν ἔχῃς μέσα σου τὸ δαιμόνιον ἀληθινοῦ ἐφευρέτου, καὶ ἂν αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον πλοιάριον ποῦ ἐφεῦρες, δὲν εἶνε ὁ πρόδρομος καμμιᾶς μεγάλης ἐφευρέσεως!..

Μάθετε ὅτι εἰς τὸ *Ἀγκαπητὸ Ἀγγελοῦδι* [ΕΕ] δὲν ἀρέσουν τὰ σαρακοστιανά, παρὰ μόνον τὸ μαῦρο χαβιάρι, ὁ ἀσκαλὸς τοῦ κουτιοῦ, τὸ αὐγοτάραχο καὶ τὰ λοιπὰ μεζελίκια... Προχθὲς ὅμως ποῦ ἔλαβε τὸ φύλλον καὶ εἶδε νὰ ἔχῃ τέσσερα εὔσημα, ἔκαμε τόσην δρεξιν, ὥστε κατεβρόχθισε τὸ φαγητόν του,—μολονότι δὲν ἦτο πανέν ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω! Λοιπὸν... καλὴν χώνευσιν!

Πρώτην φορὰν νὰ διαγωνίζεται ὁ *Ναύαρχος Νέλσων* [ΕΕ] εἰς τὰς λύσεις καὶ νὰ παίρνῃ Τρίτον Βραβεῖον! Εἶχε δίκιον νὰ κάμῃ ἕνα σωρὸ τοῦμπες; καὶ νὰ βάλῃ εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα τὰ δυνατά του διὰ νὰ πάρῃ καὶ Πρῶτον, καὶ νὰ ἰδῇ καμμιὰ μέρα τὴν εἰκόνα του εἰς τὸ φύλλον; Τί τιμή!... Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐπιστολῆς σου περὶ «Ναυάρχου Μιαούλη» τὸ παρέλαβεν ὁ κ. Φαίδων, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἰξεύρω τί θὰ τὸ κάμῃ.

Χριστιανὴ Παρθένος [ΕΕ], τὸ μόνον σου λάθος εἶνε... ἡ ἀνυπομονησία. Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ θυμώσω μαζί σου. Πόσοι φίλοι μου δὲν τὸ ἔχουν! Εἶνε τὸ ἐλάττωμα τῆς ἡλικίας...—Σοῦ ἔστειλα τιμοκατάλογον, καὶ αἱ προτάσεις σου δημοσιεύονται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐκ νέου.

Ὁ *Πύργος τῆς Ἐλευθερίας* [Ε] προτιμᾷ τὸν χειμῶνα καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι ἀσχολεῖται μὲ τὰ μαθήματα ποῦ τοῦ ἀρέσουν πολὺ (εὖγε, καλὸ παιδί!) καὶ δεύτερον διότι τὸ κρῦο οἰκονομεῖται μὲ τὰ πολλὰ ἐνδύματα (πρόσθεσε καὶ τὴν φωτιάν) ἐνῶ ἡ ζέστη εἶνε ἀνοικονόμητη!—Ἔ, ἂς μὴν ἀνησυχῇ, γιατί ἔφασε καὶ ὁ ἀγαπητός του χειμών!..

Ἐμένα τὰ λές, *Κασταρίδα* [ΕΕΕ], ποῦ ἔχω τόσῳ πολυμελῆ οἰκογένειαν: Μόνον αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἀρκοῦν διὰ νὰ γεμίζουν τὴν ἡμέραν μ' ἐπεισόδια καὶ μὲ ἀπρόοπτα... Ναί· εἶδες μὲ τί ἀπάθειαν οἱ ἰατροὶ ὁμιλοῦν διὰ τὰς ἐγχειρήσεις; Νομίζεις ὅτι κόβουν καὶ ράβουν... ὕφασμα, καὶ ὄχι σάρκες. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά των, καὶ εἶνε εὐεργετικωτάτη. Φίλησέ μου τὴν πολυπαθῆ Ἀγλαΐσταν.

Ἀλταὶρ [Ε] λοιπὸν καὶ ὄχι Ἀλτοὺρ ὅπως τὸ ἐκακοδιάβασα, εἶνε τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μας Ι. Κ. Ἀλταὶρ δέ, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε τὸ ὄνομα ἑνὸς λαμπροῦ ἀστέρος.

Μικρὰ Βιβλιοθηκη [ΕΕ], σὲ δέχομαι πάλιν μετὰ πάσης χαρᾶς. Βεβαίως καὶ τώρα εἶσαι ἐν καιρῷ νὰποδώσῃς τὰ ὀρειλόμενα τετράδια. Ἂν καὶ ἀργά, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πατρός σου.

Ὁ *Χρυσοῦς Κάλυξ* [Ε] ἤθελε νὰ μ' ἔχῃ κοντά του. Καὶ ξεύρετε διατί; Διὰ νὰ μοιράζουμε τὰ παγγίδια του καὶ . . . τὰ Εὔσημά μου. Τί ἔξυπνα καὶ τί χαριτωμένα ποῦ τὰ λέγει αὐτὸ τὸ παιδί!

Ἀμὴ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*; Ἀπόλαυσις εἶνε πάλιν ἡ σημερινὴ ἐπιστολή του [ΕΕ] Κ' ἐκεῖνο τὸ ἀνέκδοτον περὶ τῆς προσευχῆς τῶν μακαρονιῶν περίεργον κ' ἐξυπνότατα διηγημένον. Ἔ, πῶς πάει τὸ dessin ἀ lā plume; Καὶ ἡ μαγειρική;...

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα πολλοί, ἐξαιρετικῶς πολλοί, ὥστε νὰ μὴν ἔχω πλέον τόπον. Καὶ τοὺς ἀναφέρω ἁπλῶς: *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* [ΕΕ]...

— Τί; τί; ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*;!

— Μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο! Εἶνε νὰ μὴ κάνῃς τὸ σταυρό σου μὲ τὰ δύο χέρια; Νὰ ἰδῶ ὅμως πότε θὰ μου ξαναγράψῃ!

Ἐξακολουθῶ:

Θαλάσσιος Ἀὴρ [Ε], *Ἀκριδεὺς* [Ε] *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [ΕΕ] (παραπονεῖται ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντῶ, ἀλλὰ τί νὰ του κάμω μὲ αὐτὴν τὴν γραμματοπλημμύραν!) *Ζουρλια-Μούρλια* [ΕΕ] (καὶ αὐτὴ σὰν τὰ χιόνια—ἀλλὰ ὄχι κατὰ τὴν θερμοκρασίαν...) *Φίλημα Σκιᾶς* [ΕΕ], *Κυρία δὲν με Μέλει* [ΕΕ], *Περωτὴ Καρδιὰ* [ΕΕ] (πλουσίως καὶ ἀστείως εἰκονογραφημένη!) *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* [ΕΕ], *Δέσος Φοινίκων* [Ε], *Χρυσοῖς Αἰὼν* [ΕΕΕ] *Αἴλιος Ἀριστείδης* [ΕΕΕ], *Ποσειδῶν τῆς Μήλου* [Ε], *Φρόνιμος* [Ε], *Λατάνια* [ΕΕ], *Κυρία Σκαρφαλόστρα* [Ε].... ἀλλὰ τί βλέπω; Δὲν μένει τόπος οὔτε διὰ τὴν ἁπλῆν αὐτὴν ἀπαρίθμησιν. Καὶ ἀρίνω τους λοιποὺς διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κῦμα τοῦ Δῶν* (Δ.Σ. κ' ἐγὼ ἐνδοσα ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου ὅτι θὰ διαπρέψῃς εἰς τὴν τάξιν σου) *Λευκὸν Ρόδον* (Β.Σ.) *Παγωμένη Φλόγα* (Α.Β. ἰδοὺ αὐτὸ που εἴχες ἄλλοτε [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ μὴν ἀποθαρρυνθῇς ἀκόμη διὰ τὸ ξεσπάθωμα ἂν ἀπέτυχες ὡς τώρα, εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃς ἀργότερα) *Στολισμένον Βράχον* (Β.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκ τῶν πολλῶν ποῦ προτείνεις σοῦ ἔστειλα χάρην τῶν Λύσεων) *Κόμησσαν τῆς Κεφαλληνίας* (Δ+Ω αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ ὑποθέτω ὅτι τὸ προτιμᾷς [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν) *Ζηλιαρόγαταν* (Τ.Κ. αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀστειότερον;) καὶ *Λιμαδόρον* (Χ. + τί χρειάζεται τὸ «ἀφηνιασμένος»; μήπως αὐτὸ μόνον του δὲν τὰ λέγει ὅλα; ἡ ἐπιστολή σου μὲ βεβαιόνει ὅτι ἔχεις πολὺ ἀνεπτυγμένον τὸ δῶρον... τῆς εὐγλωττίας)

Ὁ φίλος μου *Κλέων Ι. Σ.* ἐλησμόνησε νὰ σημειώσῃ ψευδώνυμα εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ ψευδώνυμον. Ὥστε ἂς μοῦ ξαναγράψῃ.

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Μικρὸς Φανταστικόπος* (σοῦ! τὸ προτιμόμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον· ὄχι, δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς) καὶ *Ἄγγελος Προστάτης* (Ν.Κ. ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπηρέτησε [ΕΕΕ] περιμένω τὰς φωτογραφίας διὰ τὸν Διαγωνισμόν)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν. ὁ *Ἐρυθρόδερμος* μὲ τὴν *Ὀπασίαν*

τοῦ *Παραδείσου*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* — ὁ *Γόρδιος* μὲ τὸν *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, *Κολυμβήτριαν* τοῦ *Μὲξ* καὶ *Εἰρωνείαν* — ἡ *Ρομαντικὴ Ἀκτή* μὲ τὴν *Χακὴν Πανσέληνον* — ἡ *Ἑλληνικὴ Παρθένος* μὲ τὸ *Δάσος Φοινίκων*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ξεπεσμένον Λόρδον*, *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* καὶ *Χειμώνανθον* — ὁ *Πύργος τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Χειμώνανθον* — ἡ *Χριστιανὴ Παρθένος* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον* ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ναυσικάν*, *Θετταλομάγνητα*, *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου*, *Σερεναταν* τοῦ *Σοῦμπερ* καὶ *Ρέαν Σιβίαν* — ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, *Μή με Λησμόνει*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* καὶ *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Κολυμβήτριαν τοῦ Μὲξ*, *Πρωτομαγιάν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Συριανὴν Ξανθούλαν* καὶ *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* — ἡ *Κολυμβήτρια τοῦ Μὲξ* μὲ τὴν *Κατσαρίδαν*, *Χειμώνανθον* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — ἡ *Κόρη τοῦ Διὸς* μὲ τὴν *Ἑαρινὴν Ἑσπέραν*, *Δοῖκα τῆς Δημητσάνης*, *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Θετταλομάγνης* μὲ τὴν *Μαρίαν Ἀντουανέττα*, *Κατσαρίδαν*, *Ναύαρχον Τόγγο*, *Οὖγον τοῦ Μον σπράνου* καὶ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* — τὸ *Νηπενθὲς* μὲ τὴν *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Ἄρης* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, καὶ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* — ὁ *Ποσειδῶν τῆς Μήλου* μὲ τὸ *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, *Πάντα Γλασιέν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Τρελλὴν Ψυχὴν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*, *Πλανωμένην Σκιάν*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Ἐσπερίαν Αὔραν* καὶ *Αὔραν τῆς Νυκτός* τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Χειμώνανθον*, *Ἀμίμητον Γελοιοποιὸν* καὶ *Λαλαργίαν* ἡ *Κλαίουσα Ἰτέα* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Ψαροπούλαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ἀσέληνον Νύκτα* — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων*, *Οὖγον τοῦ Μονοπράνου*, *Τρεμοσβύνοντα Αὐγερινόν*, *Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου* καὶ *Ἐρατὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν* — τὸ *Εὐτυχὲς Μέλλον* μὲ τὸ *Μαῦρον Σύννεφον* — ἡ *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* μὲ τὸν *Κόμητα Ζιλ-δὲ Μιρμόν*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* καὶ *Γλωσσοκοπάναν* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, *Δόφον τοῦ Γάνου* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ἡ *Πλανωμένη Ψυχὴ* μὲ τὸν *Προμηθέα Δεσμώτην*, *Δούσισσαν τῶν Σαλώνων*, *Λούπιγκ δὶ Λούπ*, *Χριστιανὴν Παρθένον* καὶ *Νάρκισσον* — ὁ *Δόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Χρυσοῖν Κάλυκα*, *Οὐδένα*, *Τσῖρον* καὶ *Πτερωτὴν Βαρκούλαν* — *Ἀνιβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Κυρίαν Δέν με Μέλει*, *Κυρίαν Τρίγγι-Τράγκα*, *Τράκα-Τρούκαν* καὶ *Σκαρφαλόστραν*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἤγεμόνα τοῦ Φωτός* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· σήμερον ὡς βλέπεις ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξαδέλφης σου·) *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* (τόμον ἔστειλα·) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (ἀμέσως ἄρχισαν οἱ λακωνισμοί ;) *Μικρὸν Λέσβιον*, *Φῶς τῆς Νυκτός* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν πραγματείαν σου·) *Ἄσπρον Ἀράπην* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου·) *Ὀρεάδα τῆς Χίου* (ἔλαβα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν κ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη σκέπτεσαι περὶ ἐμοῦ·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* ([ΕΕ] πολὺ χαίρω ποῦ πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ εἰς Ἀθήνας ταξειδίου σου·) *Χ. Ζερβόν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ναί, κάποτε ὁ ζωγράφος δὲν συμμορφώνεται μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς περιγραφῆς τοῦ συγγραφέως· διατηρεῖ, βλέπεις, καὶ αὐτὸς τὴν ἐλευθερίαν του!) *Κόκκινον Κρίνον* (εὐχαριστῶ· ἔδωσα τὸ μυρωμένον χαρτάκι εἰς τὴν Κάκιαν, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ το μυρίζη καὶ νὰ εὐφραίνεται : ἄαα !) *Κόρην τοῦ Διὸς* (τί ὡραῖον δελτάριον!) *Βουκέφαλον* (ποῦ ἄλλην ἡμέραν θὰ μοῦ γράψῃ μεγαλύτερον γράμμα·) *Αἰθέρα* (βλέπεις πότε θὰ εἶνε ἡ Κυριακή· μὲ μεγάλην του εὐχαριστησιν ὁ κ. Ε. θάναγνώσῃ ὅ,τι τοῦ στείλῃς καὶ περιμένει·) *Πλανωμένην Ψυχήν*, *Μικρούλαν Ἀρσακειάδα* (κ' ἐκείνη εὐχαριστήθη πολὺ που σ' ἐγνώρισε !) *Μικρὰν Ἀτθίδα* ([Ε] χάρτην λύσεων ἔστειλα· ναί, εἶδες μερικοὶ ποῦ δὲν εἰξεύρουν ἀπ' αὐτὰ τίποτε ; πόσον χλνουν !) *Ἄρην* ([Ε] ποῦ ἔχει διαβάσῃ τὰ διηγήματά μου ἀπὸ τέσσερες φορὲς καὶ τὰ ξέρει «ἀπέξω καὶ ἀνακατωτά»· προσθέτω εἰς μερικὰ νηπιακά· τὸ «διὰ πολὺ μεγάλα παιδία», ὁ,τι εἶνε πραγματικῶς καὶ διὰ πολὺ μεγάλα παιδία· ἅμα μεγαλώσῃς καὶ σύ, θὰ το καταλάβῃς·) *Φίλην τῶν Ζώων* ([Ε], τὸ *Σῆμα τῆς Ἀπαλλάσσεως* εἶνε δεσποινίς·) *Λευκὴν Νύκτα* (τί χαρά ! εἰς ἕνα μῆνα θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας κ' καταταχθῇ εἰς τὸ Σχολεῖον! καὶ νὰ ἰδῆτε ξεσπάθωμα μιὰ φορά !) *Δόφον τοῦ Γάνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐραρείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

418. **Λεξιγριφος.**

Ὁμίλησε τῆς μάνας σου,
—Ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ σεῖς,—
Κι' ἀμέσως ἕνα ὄνομα
Θὰ ἰδῆς ἐκ τῆς Γραφῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

419. **Στοιχειόγριφος.**

Τοῦ τετάρτου του στοιχείου
Σκεῦός τι ἂν στερηθῇ,
Μία νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Παρευθὺς θὰ εὑρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

420. **Μεταγραμματισμός.**

Ἀντὶ Γᾶ ἂν βάλῃς Κᾶ
Θὰ ἰδῆς 'στὰ πεταχτὰ
Πῶς τὸ στόμα σου θάφίσῃ
Στὴ φωλιά του νὰ καθίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου.

421 **Δικτυωτόν.**

1. — Βασιλοπούλα ἡ ἀρχή.
2. — Τετᾶνα εἰς ἐμὲ θὰ ἰδῆς.
3. — Στοὺς Ἀργοναύτας θὰ βρεθῇ.
4. — Ἓν ὄχι φθάνει νὰ εἰπῇς,
Ἂν θέλῃς νὰ εὑρῇς κι' αὐτὸ
Καὶ ὅλο τὸ δικτυωτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δίρος τοῦ Ζακκεῖου.

422. **Λογοπαίγνιον.**

Πῶς μιὰ κατσαρίδα εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ .. ὑπηρέτρια, καὶ μάλιστα μὲ σγουρὰ μαλλιά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδιοτρόπου Ξανθούλας.

423-4. **Μεταμορφώσεις.**

1. — Ὁ *Βορρᾶς* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νότος*
2. — Ὁ *Ταῦρος* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Χοῖρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Ζερβοῦ.

425. **Λεξιθηρία.**

Ποῖον ἐπίρρημα τρόπου, τῆς καθομιλουμένης, ἔχει πέντε ἄλφα καὶ κανὲν ἄλλο φωνῆεν ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ν. Μαλλούχου.

426. **Διπλῆ ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαιοτάτην βασίλισσαν· τὸ δὲ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἄνθος εὐώδες :

1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης 2. Ἀργοναύτης 3. Φυτὸν ἀρωματικόν. 4. Ἐπιστήμη. 5. Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Κεφαλῆνος.

427. **Φωνηεντόλιπον.**

εω - αο - ευε - αευ - ααου - οιου

Ἐστάλη ὑπὸ Δαμιανοῦ Σ. Ἑλληνοῦ.

416. **Γρῖφος.**

				ιν		ε			κῶν	
Ι	ιν		ιν		ε		ε		κῶν	κῶν
—		ς			Φ			μῶν		Ὠδὴ
πλα	ιν		ιν		ε		ε		κῶν	κῶν
		εν				ε			κῶν	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄδρας τοῦ Ἠλίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28

314. Γάδειρα (Γάδ, Ἥρα.) — 315. Σκύμνος-ὕμνος. — 316. Ὀσκὰρ-ράκος

3.7. **Κ**
ΗΡΑ
ΔΙΣ
ΤΙΤΟΣ
ΙΛΙΟΝ
ΣΚΙΑΘΟΣ
ΜΥΡΣΙΝΗ

318 ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ([Ἀ]σπις, ἄπας, παῖς, Λαπλάς, Σπ]] — 319- 23. Διὰ τοῦ Υ: *βοῦς*, *οὖς*, *κύων*, *ποῦς*, *αὖρα*.— 324. ΒΕΝΕΤΙΑ-ΟΔΗΣΣΟΣ (ΒΟλγας, Ἐ-Διμεθούργον, ΝΗσσα, ΕΣ-τία, ΤΣάρος, Ἰ-Ορδάνης, Ἀ-Σπασία) — 325. Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξ' το στὸ γιαλό. — 326. *Ὁ Ἡσαΐας ἦτο εἷς ἐκ τῶν προφητῶν* (Ω εἰς Δ - ἴ ἄς - ἦτο εἷς ἕκτον - πρὸ φυτόν) — 327 Ὁ ἄνδρας τῆς κυρίας φαίνεται ἂν στρέψωμεν τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κάτω μέρος τοῦ *κορσὲ* τῆς κυρίας σχηματίζει τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ κυρίου. Τὸ δεξιὸν χέρι τῆς κυρίας περιγράφει τὸν αὐχένα του καὶ τὸν ὦμόν του. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καναπὲ σχηματίζει τὰ γυαλιά του μὲ τὰ κορδόνια των, — καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντας τοὺς φίλους σίτινες μὲ ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδίως κατόπιν μακρᾶς ἀπουσίας. Φίλε Κλειδαριδάκη, ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς μου ποῦ ἐρωτᾷς, ὀνομάζεται Κωνσταντῖνος Δρυμπέτης, εὐχαριστῶ θερμότατα.— *Μεγάλη Ἑλλάς.* (Ε,98)

Ἠλλαξα ψευδώνυμον
Ἀριάδνη. (Ε, 99)

Παρακαλεῖται ἡ *Μελανῶπις* καὶ τὸ *Ἀγ.* ὁ *Περιστεράκι* ἕνα εὐαρεστηθῶσι καὶ ἀνταλλάξωσι Μικρὰ Μυστικὰ μετὰ τοῦ *Αἰθέρος*. — Ναπολέων Λ. Λαπαθιωτης. (Ε,100)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια τοπογραφιῶν μὲ χρώματα καὶ τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Προτιμῶ τὴν εἰκόνα κάθετον ἐπὶ τοῦ δελταρίου. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλεστάτη — Dé étrius E. Psirras, Mételin Ye a (Turquie.) (Ε,101)

Δὲν εὑρίσκω λόγους εὐχαριστηρίους διὰ τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τῶν ἀγαπητῶν τοῦ ἡμετέρου συλλόγου μελῶν.
Δάσος Φοινίκων. (Ε,102)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.